

Cauzele conexate C-16/62 și C-17/62

Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes

și alții

împotriva

Consiliului

Comunității Economice Europene

HOTĂRÂREA CURȚII
14 decembrie 1962¹

În cauzele conexate

16/62,

- 1) **Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes**, asociație declarată cu sediul social la Paris, reprezentată de către biroul său în exercițiu,
- 2) **Fédération nationale des producteurs de fruits**, asociație declarată cu sediul social la Paris, reprezentată de către biroul său în exercițiu,
- 3) **Fédération nationale des producteurs de légumes**, asociație declarată cu sediul social la Paris, reprezentată de către biroul său în exercițiu,

17/62,

Fédération nationale des producteurs de raisins de table, reprezentată de către biroul său în exercițiu, toate cu domiciliul ales la cabinetul lui Georges Margue, 20, rue Philippe-II, Luxemburg,

reclamante,

asistate de către Pierre de Font-Réaulx, avocat la Curtea de Apel din Paris,

susținute de

Assemblée permanente des présidents de chambres d'agriculture, instituție publică cu sediul social la Paris, reprezentată de către președintele său în exercițiu, cu domiciliul ales la cabinetul lui Georges Margue, 20, rue Philippe-II, Luxemburg,

intervenientă,

asistată de către Pierre de Font-Réaulx, avocat la Curtea de Apel din Paris,

împotriva

¹ Limba de procedură: franceza.

Consiliului Comunității Economice Europene, reprezentat de către jurisconsultul său, Jacques Mégret, în calitate de agent,

având ca obiect anularea Regulamentului nr. 23 al Consiliului menționat anterior, în special a dispozițiilor articolului 9,

CURTEA,

constituită din A. M. Donner, președinte, L. Delvaux și R. Rossi, președinți de cameră, O. Riese (judecător raportor), Ch. L. Hammes, A. Trabucchi și R. Lecourt, judecători

avocat general: M. Lagrange,

grefier: A. Van Houtte,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

I — Cu privire la admisibilitate

1. Întrucât în temeiul articolului 173 paragraful al doilea din Tratatul CEE, o persoană fizică sau juridică nu poate introduce o acțiune împotriva unui act al Comisiei sau al Consiliului decât în cazul în care acest act constituie fie o decizie al cărei destinatar este acea persoană, fie o decizie care, deși luată sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privește în mod direct și individual;

Întrucât rezultă că aceste persoane nu au calitatea de a introduce o acțiune în anulare împotriva regulamentelor adoptate de Consiliu sau de Comisie;

Întrucât Curtea recunoaște că regimul astfel instituit prin tratatele de la Roma prevede, pentru admisibilitatea acțiunilor în anulare introduse de persoane de drept privat, condiții mai restrictive decât Tratatul CECO;

Întrucât nu este, cu toate acestea, de competența Curții să se pronunțe cu privire la fondul acestui regim, ceea ce reiese în mod clar din textul supus examinării;

Întrucât, în special, aceasta nu își poate însuși interpretarea propusă de către una din reclamante în cursul procedurii orale, potrivit căreia termenul „decizie” utilizat la articolul 173 paragraful al doilea ar include, de asemenea, regulamentele;

Întrucât această interpretare extensivă este în conflict cu faptul că articolul 189 operează o distincție netă între noțiunile respective de „decizie” și de „regulament”;

Întrucât este de neconceput ca termenul „decizie” să fie utilizat la articolul 173 în alt sens decât sensul tehnic care rezultă din articolul 189;

Întrucât din considerentele precedente rezultă că prezentele acțiuni trebuie să fie respinse ca inadmisibile în cazul în care actul atacat constituie un regulament;

Întrucât, la examinarea acestei chestiuni, Curtea nu se poate limita la denumirea oficială a actului, ci trebuie să ia în considerare, în primul rând, obiectul și conținutul acestuia;

2. Întrucât, în temeiul articolului 189 din Tratatul CEE, regulamentul are aplicabilitate generală și se aplică direct în toate statele membre, în timp ce o decizie nu este obligatorie decât pentru destinatarii pe care îi indică;

Întrucât criteriul distincției trebuie să fie căutat în „aplicabilitatea” generală sau nu a actului în cauză;

Întrucât caracteristicile principale ale deciziei rezultă din limitarea „destinatariilor” cărora le este adresată, în timp ce regulamentul, cu caracter esențialmente normativ, se aplică nu destinatariilor limitați, definiți sau identificabili, ci unor categorii avute în vedere în mod abstract și în ansamblul lor;

Întrucât rezultă că, pentru a determina în cazurile incerte dacă este vorba despre o decizie sau un regulament, trebuie să se cerceteze dacă actul în cauză privește în mod individual subiecte determinate;

Întrucât, în aceste condiții, în cazul în care un act calificat drept regulament de către autorul său conține dispoziții care sunt de natură să privească anumite persoane fizice sau juridice în mod nu doar direct ci și individual, trebuie recunoscut că, în orice situație și fără a aduce atingere problemei de a ști dacă acest act considerat în ansamblul său poate fi calificat în mod corect drept regulament, aceste dispoziții nu au caracter normativ și, prin urmare, pot fi atacate de aceste persoane în temeiul articolului 173 paragraful al doilea;

3. Întrucât, în speță, actul în cauză a fost calificat drept „regulament” de către autorul său;

Întrucât, cu toate acestea, părțile reclamante susțin că dispoziția atacată are, în realitate, natura unei „decizii luate sub aparența unui regulament”;

Întrucât este, fără îndoială, posibil ca o decizie să aibă o aplicabilitate foarte largă;

Întrucât, cu toate acestea, nu se poate considera că reprezintă o decizie un act aplicabil unor situații determinate în mod obiectiv și care produce efecte juridice imediate, în toate statele membre, cu privire la categoriile de persoane avute în vedere în mod general și abstract, decât în cazul în care se poate dovedi că aceasta privește anumite subiecte în mod individual, în sensul articolului 173 paragraful al doilea;

Întrucât, în speță, dispoziția atacată produce efecte juridice imediate, în toate statele membre, în ceea ce privește categoriile de subiecte determinate în mod general și abstract;

Întrucât, într-adevăr, articolul 9 din actul atacat — dispoziția în special în cauză în prezentul litigiu — elimină, pentru anumite produse și în anumite termene, restricțiile cantitative la import și măsurile cu efect echivalent;

Întrucât acesta implică, de asemenea, renunțarea, de către statele membre, la aplicarea unor dispoziții de la articolul 44 din tratat, prin urmare, în special la dreptul de a suspenda sau de a reduce temporar importurile;

Întrucât, prin urmare, articolul menționat elimină restricțiile privind libertatea operatorilor economici de a exporta sau importa în interiorul Comunității;

Întrucât rămâne să se examineze dacă dispoziția atacată le privește în mod individual pe reclamante;

Întrucât, în cazul în care această dispoziție, care obligă statele să elimine sau să renunțe la diverse măsuri ce pot favoriza producătorii agricoli, afectează prin aceasta interesele lor și ale membrilor asociațiilor reclamante, trebuie totuși să se constate că acești membri sunt vizați de dispoziția menționată în aceeași calitate ca și toți ceilalți producători agricoli din Comunitate;

Întrucât, de altfel, nu se poate accepta principiul potrivit căruia o asociație, în calitate sa de reprezentantă a unei categorii de antreprenori, ar fi vizată în mod individual de un act care afectează interesele generale ale acestei categorii;

Întrucât acest principiu, care are ca efect concentrarea în rândul unui singur subiect de drept a intereselor proprii membrilor unei categorii care sunt afectați în această calitate de regulamentele propriu-zise, ar aduce atingere sistemului tratatului, care nu admite acțiunea în anulare a persoanelor de drept privat decât împotriva deciziilor care le aduc atingere în calitate de destinatari, sau împotriva actelor care le afectează în mod similar;

Întrucât, în aceste condiții, nu se poate admite că dispoziția atacată le privește în mod individual pe reclamante;

Întrucât din considerentele precedente rezultă că pârâțul a calificat dispoziția atacată, în mod îndreptățit, ca regulament;

Întrucât, prin urmare, excepția de inadmisibilitate este întemeiată, iar acțiunile trebuie să fie declarate inadmisibile, fără să fie nevoie să se examineze problema de a ști dacă asociațiile au calitatea de a acționa de fiecare dată când membrii lor sunt împuterniciți în acest scop;

II — Cu privire la cheltuielile de judecată

Întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

Întrucât, în speță, au căzut în pretenții, părțile reclamante și intervenienta, trebuie să suporte cheltuielile de judecată:

având în vedere actele de procedură;

pe baza raportului judecătorului raportor;

după ascultarea susținerilor orale ale părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 173 și 189 din Tratatul CEE;

având în vedere Protocolul privind statutul Curții de Justiție a CEE;

având în vedere Regulamentul Curții, în special articolul 69 alineatul (2) și articolul 91 alineatul (4);

CURTEA,

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, hotărăște:

- 1. Respinge acțiunile ca fiind inadmisibile;**
- 2. Părțile reclamante suportă propriile cheltuieli de judecată și sunt obligate la suportarea cheltuielilor cauzate pârâtului ca urmare a acțiunilor lor;**
- 3. Partea intervenientă suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată la suportarea cheltuielilor cauzate pârâtului ca urmare a intervenției sale.**

Întocmită și pronunțată de către Curte la Luxemburg, 14 decembrie 1962.

Donner	Delvaux	Rossi
Riese	Hammes	Trabucchi
		Lecourt

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 14 decembrie 1962.

Grefier
A. Van Houtte

Pentru președinte
L. Delvaux
Președinte de cameră